

af Rigsraadet bevilget, jeg troer 3500 Rb., under en vis Forudsætning, den nemlig, at der skulde gives Sikkerhed for, at Hingby Menighed af Kirkeierne ikke krævede Udbidelse af Kirken. Derfor er der ikke stiftet nogen Sikkerhed tilveie, og det seer i dette Dieblif ud, som om man maatte betænde en ganske anden Veie end den, man hidtil har kunnet finde, for at bringe det dertil, at Hingby Kommune, hvis Kirken kom til at kræve en større Udbidelse, selv paatog sig at sørge derfor. Det er den ene Grund for at gaae ind paa Vædringsforslaget; jeg siger ikke, at den vil være tilstrækkelig for mig til at gaae ind derpaa, men jeg kan meget godt forstaae, at man maa være meget forsigtig med denne Bevilling, der ligesom giver en forøget Bekræftelse til den paa et andet Sted foregaaende. Den anden Grund er, at der er noget Farligt i at begynde at give Bevilling til en Kirkebygning, idet man nemlig kan vente — Mange ville sige „haabe“ — at der da fra mange Steder vil komme Begjæring om lignende Bevillinger; men vi have her i denne Henseende, om jeg maa bruge det Udtryk, et haandsfaaet Pant deri, at der fra de Private tilskydes en betydelig Sum, og at Vedligeholdelsen kommer til at gaae over paa Kapellet eller paa den Sikringssum, som er nedlagt derfor. — Jeg troer imidlertid, at den uheldige Maade, hvorpaa man har troet at kunne skaffe sig tilstrækkelig Sikkerhed for, at de andre 3,500 Rbl. tilskydes, maa gjøre En varlig ved igjennem en saadan Bevilling at lette denne Sags Afgjørelse; den Maade, som er brugt, er nemlig, hvis jeg ikke tager feil, den, at man fra Kirkestævene har opfordret vedkommende Menigheds Medlemmer til at give Møde for at afgive deres Formening, om de ville paatage sig at udrede dette Beløb, idet man tillige har erklæret — jeg troer, man har kundgjort det tre Gange — at den, som udeblev, maatte anses som givende Indvilling; men det kan ikke lade sig gjøre ved et Spørgsmaal af denne Art. Dette Spørgsmaal kan desuden ikke blive et Menigheds-spørgsmaal, eftersom hos os en Menighed ikke er defineret paa en bestemt Maade, men det maa blive et Sognespørgsmaal; thi en Menighed kan man ikke finde i Pengesager, i disse Sager kan man kun finde

et Sogn, og altsaa maatte der foreligge i det Mindste en Erklæring fra Sognesforstanderskabet, som fik en lovlig Gyldighed; der vil udfordres en Lov for, at Sognet tør paatage sig det; Menigheden kan, som sagt, ikke paatage sig det, Sognet kan gjøre det, men kun ved Hjælp af en Lov. Det er efter min Mening dette, som ligger bagved Vædringsforslaget; men jeg vil tillige sige, at derved, at Thinget her bevilger de 3,500 Rb., er der Intet afgjort med Hensyn til det andet Spørgsmaal, og jeg holder mig overbevist om, at Ministeren for Kongerigets særlige Finantser, som har Ansvarlighed derfor, ikke vil ansee sig tilfredsstillet med de Erklæringer, der ere komne fra Hingby Sogn i den Sikkelse, de have. — Hvad Theatret angaaer, saa er dette Spørgsmaal, som allerede sagt, stillet paa en egen Fod ved den ærede Ministers Udtalelse. Vi have i den Henseende to Ting at holde os til; den ene hans Erklæring om, at han — og jeg vil haabe, det samme maa være Tilfældet med samtlige Ministre, der komme efter ham — ikke vil komme ud over Begjæringen af disse 10,000 Rb., men at han, naar de ikke strække til, vil søle sig opfordret til at indskrænke Theatrets Virksomhed til færre Ørene; idet den ærede Minister har udtalt sig saaledes, har han tillige sagt, at der er en høi Grad af Sandsynlighed for, at Theatret heller ikke ved Hjælp af dette Tilskud vil kunne bæres. Det vil ikke kunne bæres, saalænge det skal være et Kultusministertheater, saalænge det skal staae under Regjeringen; det vilde ikke kunne bæres, selv om det kom ind under Hoffet, men det kunde dog lidt bedre gaae an. Theatret kan kun bæres, naar det kommer i en naturlig Tilstand; men for Diebliffet er det hverken et privat Institut eller et Statsinstitut. Som privat Institut er det lammet i sin Uafhængighed til at skaffe den industrielle Side af Sagen en passende Indgang, og som Statsinstitut er det lammet derved, at det skal bæres af sine egne Fønds og ved sine egne Midler; men de Mødsætninger, der ligge i denne Tilstand, maae ophæves. Nu skulde det efter min Mening være besynderligt, om et Ministerium, der i dette Dieblif udgjør en saa stor Eenhed ligeovfor